

næste Rigsdags Sammentræden, som han maatte anfæe for det heldigste at udføre den paagjældende Forholdsregel paa, egentlig paa dette Sted kun staaer paa Papiret; thi det er ligefrem, at Finantsloven maa indeholde en Calcul, som svarer til dette Forslag om Consumptionens Ophævelse for Kjøbenhavns Bedkommende, og, hvis man da i Finantsloven finder, at der i denne Retning er for næste Finantsaar calculeret $\frac{1}{2}$ Mils Indtægt, saa er derved betegnet for Regjeringen den Tid, som man har tænkt sig, at Afgiften endnu vilde være at opkræve, og, om end en saadan Tilfængivelse i Finantsloven kun er indirecte og ikke absolut bindende, ligger i alt Fald deri en tilstrækkelig Støtte for Regjeringen til ikke at ophæve denne Afgift for det saaledes betegnede Tidspunkt. Det forekommer mig overhovedet, at dette Spørgsmaal væsentligst er et finantsielt Spørgsmaal, idet der nemlig er Spørgsmaal, om man skal ophæve Consumptionen i Kjøbenhavn $\frac{1}{2}$ Aar tidligere eller sidigere, og dette reducerer sig igjen til et Spørgsmaal om omtrent 100,000 Rbd., om man i næste Finantsaar skal have 100,000 Rbd. mere eller mindre. Iøvrigt skal jeg dog tillade mig endnu at gjøre opmærksom paa, at dette Forslag kunde, dersom det antages i den Form, hvori det nu foreligger, sætte Regjeringen i en ikke liden Forlegenhed, og jeg troer i en Forlegenhed, som ikke har været tilsigtet af den ærede Forslagsstiller. Saaledes som det foreløbigt er redigeret, hedder det nemlig deri, at Consumptionen skal for Kjøbenhavns Bedkommende være ophævet til „næste Rigsdags Sammentræden“. Herved har den ærede Forslagsstiller uden Tvivl ikkun tænkt paa den ordinaire Rigsdags Sammentræden; men jeg sætter, at overordentlige Omstændigheder, hvad der under de nærværende Forhold i Europa ikke hører til det Usandsynlige, gjorde det nødvendigt at indkalde Rigsdagen tidligere, man vilde da aabenbart komme i Forlegenhed, naar Loven var saaledes affattet, og man maatte da, saasnart denne Nødvendighed forelaa, skynde sig med at ophæve den kjøbenhavnske Consumption, enten det nu i og for sig var et hensigtsmæssigt Tidspunkt eller ikke. Jeg troer, som sagt, at maatte erklære mig imod dette Forslag. Hvad Udvalgets for-

sjællige Forslag angaaer, da er det en Selvsfølge, at, naar Valget er mellem de 3 Forslag; som ere stillede, maa jeg erklære mig for Udvalgets Mindretals Forslag, og kun da for Udvalgets Fleerheds Forslag, naar Valget er imellem det og det Forslag, som er stillet under Nr. 1.

Ordføreren: Jeg skal tillade mig noget nærmere at imodegaae de Bemærkninger, den høitærede Finantsminister nylig har gjort, tilligemed de Bemærkninger, som igaar bleve fremsatte af forskjellige Rigsdagsmænd. Det forekommer mig, at der ialfald i eet Punkt er en fuldkommen Overensstemmelse mellem den høitærede Finantsminister, og de forskjellige Talere, som have yttret sig om Sagen, nemlig deri, at vi ikke skulle gaae ind paa den, i det forelagte Udkast foreslaaede, Forhøielse af de hidtilværende Afgifter af den kjøbenhavnske Accise, men at man i ethvert Tilfælde skulde blive staaende ved de Afgiftsatser, som tidligere have været gjældende. Saavel Udvalgets Fleertal som dets Mindretal har været enig herom, og vi have kun troet, at der var nogle enkelte Smaating, som Udkastet havde foreslaaet forandrede, og hvorved der ikke kunde være nogen saadan Betænkelse, at Udvalget fandt, at der var Anledning til i denne Henseende at gjøre Forslag til Forandring i hvad der var forelagt fra Regjeringens Side. Dette gjælder nemlig blot med Hensyn til Classificationen af enkelte mindre vigtige Artikler. Hvad derimod Hovedspørgsmaalet angaaer om, hvorlænge den kjøbenhavnske Indførselsconsumtion skal vedblive, forekommer det idetmindste mig, at der allerede nu er tilveiebragt en langt større Overensstemmelse, med Hensyn til Betragtningen af denne Sag, mellem den høitærede Finantsminister og flere af Forsamlingens Medlemmer, end der var dengang, den først var under Behandling, og end der var, da de Anskuelse bleve nedskrevne, som indeholdtes i den Forsamlingen forelagte Opsats. Denne gaaer nemlig ud fra den Anskuelse, at den kjøbenhavnske Indførselsconsumtion i og for sig kan være en meget hensigtsmæssig og god Afgift, som det ikke alene kunde være nødvendigt at fastholde en kort Tid, paa Grund af Finantskassens Stilling, men som det ogsaa kunde være hen-